

Nárcisz

Szerző: Lamos Bendegúz Márk 11.a

Zseng a szófolyam, kötetlen
kerítve magába a csehovi létet.
Felhőkbe zúganak, csak zúganak,
belepik a napot, kéklő eget.

Morajlanak, szörnyet vetnek reá,
a Magra, a Szellem darabban
s ezt úzik, úzzük napfolyást,
meg nem állva, szakadatlan.

Parkbéli a pár, egy keresztút
mely előttük áll, de mennek külön.
Mennek a fejnek, vagy a szívnek
el innen, el e világból menekülön.

Elkerülés...megkísértés, önimádás.
Szűz gondolatok megszületése
a kedvtelen percek perceiben.
Van ennek még, volt-e értelme?

Komoly a papír, komoly a tinta
s a társviszony csendben, tisztán,
önérzetesen le van zavarva.

Téttelen az élet, téttelen a jövő
s csak csinálom mi jó, kedvteremtő,
nyugvó égen elkeringő.

Ott keringünk, oda vágyunk mind.
Míg e termőföld Nárcisszá gyúr,
míg a Lélek színtelen lebeg tovább,
addig van velünk, addig szól az Úr.

Utána hangja nem hallik, némaság
tör a mezőre, a Tenger hullámira
s többé nem töri be, nem járja át
felszín tükrét zengő szava.

A pályázat líra kategóriájának megosztott 2. helyezettje.